

Sygn. akt IV U 282/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

23 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sławomir Matusiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Wawrzyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2021 roku w Sieradzu

odwołania E. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z 15 grudnia 2020 r. Nr (...)

w sprawie E. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł.

z udziałem zainteresowanej R. O.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

1. oddała odwołanie;

2. zasądza od E. W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn.akt IV U 282/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15.12.2020 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. w oparciu o art. 83 ust.1 pkt 1, art.6 ust.1 pkt 1, art.13 pkt 1 ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U z 2019 r. poz. 300 ze zm.) oraz art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p. stwierdził, że R. O. jako pracownik u płatnika składek E. W. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od 23.12.2019 r. do 05.01.2020 r. Organ rentowy wskazał, że w toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że płatnik składek E. W. zgłosiła R. O. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę na stanowisku pomoc księgowy na okres próbny w wymiarze 1/2 etatu za wynagrodzeniem 1.125 zł. Uznając, że umowa o pracę została zawarta dla pozorów w celu skonstruowania okoliczności świadczących o stosunku pracy w celu wykorzystania przepisów prawa dla uzyskania subwencji finansowej z (...) SA, organ wskazał m.in. na to, że mimo iż umowa o pracę została zawarta 23.12.2019 r., to dokument zgłoszeniowy ZUS ZUA został złożony dopiero 15.06.2020 r. a dokument ZUS ZWUA wyrejestrowujący pracownika z ubezpieczeń złożono 16.06.2020 r. w sytuacji, kiedy R. O. już 02.01.2020 r. złożyła wniosek o rozwiązanie umowy o pracę, który został zaakceptowany przez pracodawcę z dniem 06.01.2020 r. W ocenie organu półroczna zwłoka w złożeniu dokumentów rozliczeniowych nie może być tłumaczona przeoczeniem pracodawcy, zwłaszcza że dokumenty rozliczeniowe za płatnika i osobę współpracującą za

grudzień 2019 i styczeń 2020 r. były składane w terminie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zaznaczył, że w związku ze zwalczaniem skutków COVID-19 i wdrożeniem programu rządowego „(...)” mikroprzedsiębiorca mógł uzyskać subwencję finansową, która była uzależniona liczby pracowników zatrudnionych na koniec miesiąca poprzedzającego miesiąc złożenia wniosku o wypłatę subwencji, lecz nie wyższą niż liczba pracowników na dzień 31.12.2019 r. albo na koniec miesiąca odpowiadającego nazwie miesiąca złożenia wniosku w roku poprzednim, co oznacza, że zatrudnienie pracownika na umowę o pracę na dzień 31.12.2019 r. było warunkiem koniecznym do otrzymania subwencji. Odnosząc się do stanowiska płatnika, wskazującego na potrzebę zatrudnienia pracownika do prac księgowych, organ zaznaczył, że taka potrzeba nie istniała przed zatrudnieniem R. O., zaś po ustaniu zatrudnienia obowiązki pracownika ponownie przejął płatnik składek. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwrócił też uwagę, że R. O. w okresie, kiedy miała wykonywać pracę w zakładzie E. W., była jednocześnie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w firmie M. G. oraz w połowie pełnego wymiaru czasu pracy w firmie (...) R. S. oraz w 1/12 etatu w firmie (...). W zakładzie M. G. R. O. miała wykonywać pracę w godzinach od 8:00 do 16:00, w firmie (...) od 16:00 do 20:00 zaś w firmie (...) od 20:30 do 21:30, zatem mając na uwadze świadczenie pracy w ramach kilku etatów trudno byłoby wyobrazić sobie wykonywanie pracy na pół etatu u jeszcze innego pracodawcy. W konsekwencji należało uznać, że umowa o pracę z dnia 22.12.2019 r. została zawarta dla pozorów w celu wykorzystania przepisów prawa dla uzyskania subwencji z (...)SA.

Odwołanie od decyzji organu rentowego wniosła E. W., wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że R. O. od dnia 23.12.2019 r. do 05.01.2020 r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym - emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek. Pełnomocnik odwołującej wskazał, że w związku z kłopotami zdrowotnymi E. W. zdecydowała się zatrudnić pracownika, który przejąłby część dotychczas wykonywanych przez nią zadań. Wybór padł na R. O., którą odwołująca знаła na gruncie zawodowym i wiedziała, że ma odpowiednie kwalifikacje do tego rodzaju pracy. Według wiedzy odwołującej R. O. w firmie M. G. pracowała do godziny 15:00, zatem nie miała żadnych kłopotów z dotarciem do pracy w jej firmie, gdyż dojazd samochodem między oboma zakładami pracy zajmował kilka minut. Powoływane przez organ rentowy opóźnienie w zgłoszeniu R. O. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych wynikało jedynie z braku doświadczenia płatnika, która wcześniej nie zatrudniała pracowników. Zdaniem pełnomocnika skarżącej nie można także zaakceptować stanowiska organu, iż zatrudnienie R. O. było spowodowane jedynie zamiarem uzyskania subwencji z (...), gdyż abstrahuje ono od posiadanej przez E. W. wiedzy na temat zasad ich przydzielania, gdyby bowiem płatnik zatrudniając pracownika kierował się jedynie tą przesłanką to zatrudniłby pracownika już w maju a nie dopiero w grudniu.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. W. od 2002 r. prowadzi działalność gospodarczą, której przedmiotem jest świadczenie usług księgowych w zakresie podatkowym oraz warsztat instalacji gazowych. W ramach działalności gospodarczej E. W. zajmuje się sprawami księgowymi, zaś sprawy montażu instalacji leżą w gestii jej męża J. W.. E. W. dysponuje dwoma pomieszczeniami biurowymi, w których wykonuje usługi księgowe; jedno z nich jest w tym samym budynku, w którym znajduje się warsztat.

W dniu 2 stycznia 2007 r. R. O. zawarła umowę o pracę na czas nieokreślony z firmą (...) R. S. z siedzibą w W. przy ul. (...); pracownik został zatrudniony w wymiarze ¼ etatu na stanowisku księgowej. Z dniem 01.01.2012 r. wymiar etatu uległ zwiększeniu do ½. W pisemnym oświadczeniu, sporządzonym w dniu 02.11.2020 r. w postępowaniu wyjaśniającym organu rentowego R. S. podał, że w okresie od 11.2019 r. do 02.2020 r. do obowiązków R. O. należało prowadzenie KPiR, sporządzanie deklaracji VAT i ZUS, praca ta była wykonywana w godzinach od 16:00 do 20:00. Według pisemnego oświadczenia R. S. z dnia 12.11.2020 r., R. O. przebywała na urlopie wypoczynkowym w dniach 23.12.2019 r., 03.01.2020 r.

Od dnia 01.03.2007 r. R. O. jest zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) M. G. w W. na stanowisku księgowej.

Jak wynika z miesięcznej ewidencji czasu R. O. świadczyła pracę w (...)M. G. z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniach 30,31 grudnia 2019 r., 2,3 stycznia 2020 r. w godzinach 8:00-16:00; w dniach 23,24 i 27 grudnia 2019 r. korzystała z urlopu wypoczynkowego.

Od dnia 02.11.2009 r. R. O. figuruje w rejestrach organu rentowego jako pracownik zatrudniony w firmie (...) w 1/12 etatu.

W dniu 22.12.2019 r. między E. W. i R. O. została zawarta umowa o pracę na okres próbny. R. O. została zatrudniona na okres próbny w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku pomocy księgowej; praca miała być wykonywana od 23.12.2019 r. w siedzibie pracodawcy w W. przy ul. (...). Stosownie do zakresu obowiązków w trakcie okresu próbnego do zadań R. O. miało należeć: układanie dokumentów źródłowych w segregatorach, sprawdzanie rejestrów VAT z dokumentami źródłowymi, tj. zgodności dat, NIP, stawek VAT oraz pełnego numeru, wprowadzanie dokumentów do systemu księgowego, tj. faktur, wyciągów bankowych. W dniu 2 stycznia 2020 r. R. O. złożyła pracodawcy pisemne oświadczenie, w którym zwróciła się z prośbą o rozwiązanie umowy o pracę z dniem 06.01.2020 r.; wniosek został zaakceptowany przez pracodawcę.

W dniu 15.06.2020 r. R. O. została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych jako pracownik przez płatnika składek (...) od 23.12.2019 r.; kolejnego dnia do organu rentowego wpłynęło wyrejestrowanie pracownika z ubezpieczeń od dnia 06.01.2020r.

Jako materialne efekty pracy, wykonanej przez R. O. na rzecz płatnika zostały złożone w organie rentowym rejestry VAT obejmujące zakupy na podstawie faktur w okresie od 01.11.2019 r. do 30.11.2019 r., opatrzone datami 24 i 27 grudnia 2019 r., parafkami R. O. i adnotacjami „sprawdzone”.

W toku postępowania wyjaśniającego E. W. i R. O. złożyły jednobrzmiące pisemne oświadczenia, stwierdzające że w dniach 23.12.2019r., 30.12.2019 r., 31.12.2019 r., 02.01.2020 i 03.01.2020 r. R. O. pracowała w godzinach od 16:00 do 20:00 a w dniach 24.12.2019 r. i 27.12.2019 r. od 8:00 do 12:00. W pisemnych wyjaśnieniach, złożonych przed organem rentowym R. O. podała, że we wszystkie dni robocze świadczyła pracę na rzecz pracodawców: (...) od 16:00 do 20:00, (...) od 20:30 do 21:30, (...) od 07:00 do 15:00.

(miesięczna ewidencja czasu pracy, wniosek urlopowy, umowy o pracę wraz z aneksami, oświadczenia R. S., oświadczenie R. O., oświadczenia E. W., R. O., wyjaśnienia R. O., zakres obowiązków, rejestry VAT, dane o zgłoszeniach ubezpieczonego, zgłoszenie i wyrejestrowanie z ubezpieczeń w aktach ZUS, częściowo zeznania z dnia 23.06.2021r.: J. W. od 00:01:58 do 00:11:30 minuty, E. W. od 00:11:30 do 00:31:46 minuty, R. O. od 00:31:46 do 00:45:12 minuty)

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary zeznaniom odwołującej, ubezpieczonej oraz świadka J. W. w części, w której wskazywali na realność zawartej pomiędzy E. W. i R. O. oraz faktycznego świadczenia pracy przez pracownika w ramach tej umowy. Zeznania te pochodzą od osób bądź bezpośrednio (E. W., R. O.) bądź pośrednio (J. W. jako mąż odwołującej) zainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy, co nakazuje szczególnie ostrożne podejście do obiektywizmu tych zeznań. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy w okresie od dnia 23.12.2019 r., do 05.01.2020 r. na podstawie zawartej umowy o pracę faktycznie był realizowany. Przeciwno prawdziwości wskazanych zeznań, zdaniem Sądu, świadczą ustalone okoliczności faktyczne.

Przede wszystkim wskazać należy, iż co do spornego okresu zatrudnienia, poza dokumentacją osobową, czy inną dokumentacją dotyczącą pracownika, która stanowi formalny element zatrudnienia, a nie jest dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy, brak jest jakichkolwiek innych dokumentów potwierdzających aktywność pracowniczą ubezpieczonej. Za dowód wykonanej pracy z pewnością nie mogą zostać uznane odręczne adnotacje R. O. na rejestrach VAT, gdyż tego rodzaju zapiski mogły powstać na kserokopii dokumentu w każdej chwili, także ex post dla potrzeb postępowania prowadzonego przed organem rentowym. W sprawie nie przedstawiono

też jakiegokolwiek dowodu poświadczającego fakt wyznaczenia pracownikowi na bieżąco konkretnych zadań do wykonania i rozliczania z ich wykonania. Tym samym twierdzenia stron co do wykonywania przez ubezpieczoną pracę w ramach umowy z dnia 22.12.2019 r. Sąd uznał za niewiarygodne. O braku wiarygodności twierdzeń odwołującej i ubezpieczonej świadczą także złożone przez nie oświadczenia, wskazujące na rozpoczęcie w dniach 30 i 31 grudnia 2019 r. oraz 2 i 3 stycznia 2020 r. pracy o godzinie 16.00 w sytuacji, kiedy właśnie o tej godzinie R. O. miała kończyć pracę w (...) M. G.. Zeznania R. O., wedle których w rzeczywistości pracę w (...) M. G. kończyła niejednokrotnie o godzinie 15.00, w świetle miesięcznych ewidencji czasu pracy jawią się więc jako próba uwiarygodnienia zaprezentowanej przed organem rentowym wersji zdarzeń. W ocenie Sądu faktu związanego ze zgłoszeniem i wyrejestrowaniem R. O. w zakresie obowiązkowych ubezpieczeń społecznych nie można tłumaczyć li tylko roztargnieniem płatnika i traktować jako drobnego, nic nieznaczącego błędu. E. W. jako przedsiębiorca musiała zdawać sobie sprawę z prawnego obowiązku, jakim jest zgłaszanie określonych grup podmiotów do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Dokonanie takiego zgłoszenia po upływie ponad pół roku od upływu ustawowego terminu dla dokonania tej czynności w powiązaniu z deklaracjami stron umowy o pracę, dotyczącymi godzin pracy, które rozmiągają się z ewidencją czasu R. O. u M. G. jednoznacznie wskazują na to, że przynajmniej część dokumentacji pracowniczej sporządzono ex post, z zamiarem potwierdzenia w rzeczywistości nieistniejącego stosunku pracy.

Wbrew zapatrywaniom skarżącej, zarówno przesłanki, jakie kierowały płatnikiem tworzącym nowe stanowisko pracy, jak i jego reakcja na przerwę bądź zakończenie wykonywania pracy przez nowozatrudnionego pracownika, mają istotne znaczenie dla oceny realności kreowanego stosunku pracy. Niewątpliwie pracodawca ma pełną swobodę w prowadzeniu działalności gospodarczej, w tym w zatrudnianiu pracowników. Jednak ocena racjonalności pracodawcy - potrzeby zatrudnienia konkretnej osoby, na konkretnym stanowisku i na określonych warunkach - ma wpływ na uznanie skuteczności zawartej umowy w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym takiej osoby. Przy ocenie pozorności umowy o pracę racjonalność zatrudnienia, potrzeba zatrudnienia pracownika są przesłankami istotnymi dla oceny ważności umowy (por. wyrok SA w Szczecinie z dnia 9 lipca 2019 r. III AUa 451/18 LEX nr 2719370). E. W. uzasadniała utworzenie stanowiska pracy, na którym zatrudniła R. O., problemami zdrowotnymi. Jednocześnie odwołująca przekonująco nie wyjaśniła, czy z dniem rozwiązania umowy o pracę problemy te ustąpiły, czy też zaszły inne przesłanki pozwalające na dalsze samodzielne prowadzenie działalności. Trudno byłoby uznać za racjonalną argumentację, wskazującą że według stanu na dzień 22.12.2019 r. stan zdrowia w znacznym stopniu ograniczał możliwości osobistego wykonywania czynności zawodowych przez odwołującą, natomiast już po dniu 6 stycznia 2020 r. ustąpiły wszelkie objawy chorobowe, co pozwoliło płatnikowi na ponowne samodzielne prowadzenie wszystkich spraw, związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że dowody zgromadzone w niniejszej sprawie wskazują, iż sporna umowa o pracę dotknięta jest wadą oświadczenia woli w postaci pozorności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11, art. 12 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2021.423 t.j.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne będące pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Stosownie do treści art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym dotyczy więc wyłącznie pracowników faktycznie wykonujących zatrudnienie w ramach ważnego stosunku pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność jest wadą oświadczenia woli polegającą na świadomej, a przy tym ujawnionej wobec adresata i przez niego aprobowanej niezgodności pomiędzy treścią złożonego oświadczenia woli, dostępną dla innych uczestników obrotu, a rzeczywistą wolą osoby składającej to oświadczenie. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem, pozornosc umowy wzajemnej w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. występuje wówczas, gdy strony umowy składając oświadczenia woli nie

zamierzają osiągnąć skutków, jakie prawo wiąże z wykonywaniem tej umowy. W odniesieniu do umowy o pracę oświadczenia te zawierają określone w art. 22 k.p. elementy umowy o pracę, tj. zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy i zobowiązanie pracodawcy do wypłacania wynagrodzenia, natomiast ich pozornosc polega na tym, że strony nie zamierzają osiągnąć skutków wynikających z umowy o pracę. Przy ich składaniu obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba figurująca jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005 roku, sygn. II UK 321/04 opubl. OSNAP 2006 r., nr 11-12, poz. 190). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy wskazał, że „umowę o pracę uważa się za zawartą dla pozoru (art. 83 § 1 k.c.), jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy” (podobnie wyrok SN z dnia 12 maja 2011 roku w sprawie II UK 20/11 LEX nr 885004). Przy czym pozornosc umowy o pracę (art. 83 k.c. w zw. z art. 300 k.p.) ma miejsce nie tylko wówczas, gdy mimo jej zawarcia praca w ogóle nie jest świadczona, ale również wtedy, gdy jest faktycznie - świadczona, lecz na innej podstawie niż umowa o pracę (tak SN w wyroku z dnia 5 października 2006 r. sygn. akt I UK 120/06 opubl. OSNP 2007/19-20/294, wyrok SN z dnia 8 lipca 2009 r. sygn. akt I UK 43/09 LEX nr 529772). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 października 2007 r. sygn. akt II UK 56/07, LEX nr 376433, podleganie ubezpieczeniu wynika z prawdziwego zatrudnienia a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Organ rentowy, który przyjął zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego może zakwestionować złożone dokumenty, jeżeli strony umowy o pracę złożyły fikcyjne oświadczenia woli (por. wyrok SN z dnia 18 stycznia 2010 roku w sprawie II UK 149/09, LEX nr 577848). Zawarcie umowy o pracę dla pozoru nie może bowiem rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do objęcia takiej osoby ubezpieczeniem społecznym pracowników.

O tym, czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, ale rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z przepisu art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia, gdyż w takim przypadku wady oświadczeń woli dotyczące umowy o pracę - nawet powodujące jej nieważność - nie wywołują skutków w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczeń społecznych (tak samo wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2009r., sygn. akt I UK 21/09 LEX nr 515699).

Jednocześnie należy zauważyć, że - jak wskazuje się w orzecznictwie - cel zawarcia umowy o pracę w postaci włączenia osoby pracownika do ubezpieczeń społecznych - nie jest sprzeczny z prawem, zasadami współżycia społecznego ani też nie zmierza do obejścia prawa, jeśli na podstawie umowy o pracę są faktycznie wykonywane prawa i obowiązki stron tej umowy.

W ustalonym stanie faktycznym należało uznać, że sporna umowa o pracę jest nieważna, jako że została zawarta dla pozoru, a jednocześnie brak jest przesłanek pozwalających na przyjęcie, że w ramach zawartej umowy R. O. realizowała obowiązki pracownicze, wynikające z umowy o pracę. Jak to już wcześniej zaznaczono, o uznaniu stosunku łączącego dwie osoby za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy. W myśl art. 22 k.p. przez nawiązanie takiego stosunku pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. Konstytutywne cechy stosunku pracy odróżniające go od innych stosunków prawnych to: dobrowolność, osobiste świadczenie pracy w sposób ciągły, podporządkowanie, wykonywanie pracy na rzecz pracodawcy ponoszącego ryzyko związane z zatrudnieniem i odpłatny charakter zatrudnienia (por. Kodeks pracy. Komentarz. Tom I. Art. 1-113, wyd. V pod red.K. Barana opubl. WKP 2020). Brak którejkolwiek z powyższych cech wyklucza możliwość zakwalifikowania danego stosunku jako stosunku pracy, co w konsekwencji prowadzi do braku tytułu do ubezpieczenia społecznego. Deklarując wykonywanie na rzecz E. W. pracy w okresie od 23.12.2019 r. R. O. musiała zakładać, że pracę tę będzie wykonywać wyłącznie w okresach korzystania z urlopów wypoczynkowych u pozostałych pracodawców, gdyż nie byłaby w stanie czasowo pogodzić pracy na rzecz odwołującej oraz pracy świadczonej dla pozostałych pracodawców. Ponownie należy podkreślić, że w niniejszej sprawie nie było żadnych przekonujących i nie budzących wątpliwości dowodów potwierdzających realizację przez odwołującą wszystkich

istotnych elementów stosunku pracy a w sprawie poza wzmiankowanymi kopiami rejestrów VAT projektem nie przedstawiono ani jednego materialnego dowodu świadczenia pracy przez ubezpieczoną. Wobec tego, że sporna umowa o pracę jest czynnością pozorną, nie może ona wywołać skutku w postaci objęcia odwołującej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym, stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Oceny tej nie zmienia niesporna w sprawie okoliczność, że odwołująca zgłoszona została do ubezpieczeń społecznych jako pracownik. Zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego nie jest bowiem skuteczne, jeśli dotyczy osoby, która nie może być uznana za podmiot takiego ubezpieczenia, gdyż nie świadczy pracy w ramach stosunku pracy i przez to nie można jej przypisać cech pracownika. W wyroku z dnia 18 maja 2006 r., III UK 32/06, LEX nr 957422 Sąd Najwyższy stwierdził, że do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym nie może dojść wówczas, gdy zgłoszenie do tego ubezpieczenia dotyczy osoby, która nie jest pracownikiem, a zatem zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego następuje pod pozorem zatrudnienia. Podobne stanowisko zostało zajęte także w wyrokach z dnia 10 lutego 2006 r., I UK 186/05 i z dnia 14 września 2006 r., II UK 2/06. Do ustalenia, iż doszło do powstania pomiędzy stronami stosunku pracy, nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia takich, jak zawarcie umowy o pracę, czy zgłoszenie do ubezpieczenia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy i to czyniły. Jako nieważna umowa zawarta pomiędzy E. W. i R. O. nie może wywoływać skutków prawnych w sferze prawa ubezpieczeń społecznych, w tym również nie może skutkować objęciem R. O. ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowymi, chorobowym i wypadkowym z tytułu zawarcia przedmiotowej umowy. Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. Sąd oddalił odwołanie. W oparciu o art. 98 k.p.c. na rzecz organu rentowego zasądzono koszty zastępstwa procesowego w wysokości, określonej w § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j).